

[Poul Schlüter]

sammenhængende politik. Man kan diskutere denne politiks indhold, men regeringen havde fast grund under fødderne. I det nye folketing er det mere nødvendigt og også mere naturligt efter min opfattelse, at man søger et bredt samarbejde, og derfor synes vi, det er helt uden logik, at regeringen nu søger flertal fra sag til sag. Hvordan skal det give sammenhæng og stabilitet? Men det var vel også baggrunden for, at så mange ledende socialdemokratiske folketingsmedlemmer efter valget ønskede at gå i opposition.

Jeg skal ikke på nogen måde søge at antaste Christian den Andens eftermæle, men det er fristende at sammenligne Christian den Anden på Lille Bælt med statsminister Anker Jørgensen efter valget. Skal socialdemokratiet eller skal socialdemokratiet ikke danne regering? Og så nu i dag efter åbningserklæringen: med hvem skal der tilrettelægges et politisk mønster, med SF eller med de borgerlige? Statsministerens opskrift i tiltrædelseserklæringen var: til hvilken side hver anden gang.

Når jeg tager ordet i dag, er det, fordi jeg har lyst til at sige på denne første debatdag: den går ikke, og den er heller aldrig gået før. Vi har aldrig før haft en regering, som satse på at finde flertal fra sag til sag. Statsministeren sluttede sin tiltrædelseserklæring med at sige, at han ønskede et samarbejde både til højre og til venstre, og det forstår jeg godt at socialdemokratiet ønsker sig; det er ikke sært. Men statsministeren har krav på et svar, og svaret er: den går altså ikke.

Statsministeren kan samarbejde enten til venstre eller til højre, men han kan ikke gøre begge dele, han må vælge. Man kan ikke sejle til begge kysterne på samme tid. Der kan bygges en politik op – det kan jeg se – sammen med SF og det radikale venstre, men det vil ikke skabe den tillid i befolkningen og ude i erhvervslivet, som landet har brug for. Derfor vil jeg også advare regeringen mod, at man nu i den nærmeste tid beslutter sig for nye udgiftskrævende foranstaltninger i et samarbejde med SF. Regeringen skal vide allerede i dag, at så skal den ikke komme bagefter til os andre og bede om, at vi dækker regningen, for det bliver der ikke tale om, og så vil regeringen falde. Det vil vel også være ret og rimeligt.

Vi har altså nu set, at på trods af at socialdemokratiet tabte 9 mandater, og på trods af

at firkloverpartierne netto gik 10 mandater frem, blev Anker Jørgensens tid som regeringschef forlænget – vistnok mod hans egen vilje.

Om regeringens leder i den kommende tid vil vise sig at være mest statsminister eller mest partiformand er spændende. Det sidste vil være tilfældet efter vor vurdering, hvis regeringen og statsministeren med SFs hjælp majoriserer den anden halvdel af folketinget. Det første vil der være tale om, hvis statsministeren i en svær situation for landet bevidst søger et bredt samarbejde med firkloverpartierne. Vi er klar til at bære et medansvar, vi er klar til at arbejde, men vi er ikke klar til kun at arbejde hver anden gang.

(Kort bemærkning).

Niels Helveg Petersen (RV):

Hr. Poul Schlüter mente at vide, at det radikale venstre havde peget på sig selv, og sagde: efter sigende endda uden at trække en smule på smilebåndet. Det kan jeg helt bekræfte. Men så vil jeg kvittere og sige, at der var heller ingen af os andre, der så smil på hr. Poul Schlüters ansigt, da han pegede på hr. Christophersen.

Pelle Voigt (SF):

Debatten i dag er naturligt nok mest samlet om Danmarks indre økonomiske problemer, men det må ikke et øjeblik få os til at glemme den internationale sammenhæng, der på mange måder er afgørende for vores muligheder for at handle, ja, for at overleve i en verden, der er præget af oprustning og voksende krigsfare.

Det jerngreb af undertrykkelse og fattigdom, som størsteparten af menneskeheden fortsat lever i, sikres ikke alene af økonomiske og politiske strukturer, men også gennem USAs og delvis de andre gamle kolonimagters militære apparat i form af støtte til militærdiktaturer, baser og stadig større militære udrykningskorps. Dette internationale undertrykkelsessystem synes fortsat at være Danmarks vigtigste udenrigspolitiske partner gennem allianceerne med de vestlige magter i EF og NATO. Her, i de stores frakkeskøder, tror man øjensynlig at finde fred og tryghed i en stadig farligere verden.

Men sandheden er, at vi aldrig har levet så utrygt som nu. De internationale spændinger